

Scrise pentru învățătura noastră...

Gili Cârstea - Miercuri, 30 noiembrie 2011 / gsm1888.ro

Ceea ce noi numim astăzi Erezia Holy Flesh a început ca o legitimă și naturală lucrare de redeșteptare a bisericii. Echipa de pastori tineri din Conferința Indiana era preocupată de un singur lucru: Revărsarea Duhului în Ploaie Târzie peste biserică, puterea divină pentru încheierea lucrării.

Este nevoie să înțelegem cum a fost posibil ca astfel de intenții nobile să degenereze în ceea ce mai apoi s-a dovedit a fi nimic altceva decât o grosolană înșelătorie a diavolului, deoarece astăzi biserica este motivată de aceleași intenții, aceleași mentalități ca și Mișcarea Holy Flesh în fazele ei incipiente, și folosește același limbaj, aceleași metode și aceleași temelii doctrinale.

Prima eroare majoră a echipei de redeșteptare din Indiana (Davis, Hickey, Crary, sprijiniți activ de comitetul Conferinței Indiana), a fost totala neînțelegere a ceea ce s-a întâmplat la Minneapolis. Citeau în *Review* declarațiile inspirate că „marea strigare a și început,” că lumina trimisă atunci prin frații Waggoner și Jones este „începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul,” și că aceasta este „cu adevărat solia îngerului al treilea.” Priveau în comunități și vedeau doar adormire, dezbinare și moarte spirituală. Cum este posibil așa ceva acum, chiar în timpul Ploii Târzii și Marii Strigări?

Ceea ce nu știau ei era că lumina fusese respinsă, că Duhul Sfânt fusese batjocorit iar Hristos răstignit în mesagerii Săi. Acestea nu erau doar simple ofense aduse divinității, așa cum cred unii, care se minunează de excesiva sensibilitate a Duhului Sfânt. Împotrivirea de la Minneapolis a păgubit biserica de singura cale prin care putea veni redeșteptarea și Ploaia. În solia neprihănirii lui Hristos era ascunsă cheia către desăvârșirea creștină, pe care biserica se străduia să o descopere și nu reușea deloc. Era calea consacrată pe care mersese Hristos, pe care biserica nu o cunoștea, încercând tot felul de tehnici împrumutate din vecini spre a aduce poporului „viața biruitoare.”

La Minneapolis, biserica prin liderii ei a spus lui Dumnezeu că nu este interesată de o altă „cale consacrată” decât aceea pe care ea merge deja. Opozanții spuneau că „vechile hotare” sunt foarte bune pentru încheierea lucrării și evanghelizarea lumii, și că singurul lucru care îi deranjează este amestecul sorei White în deciziile bărbaților cu răspundere. O asemenea poziție fermă sigur că trebuia să producă retragerea lui Dumnezeu. Constrângerea sau amenințarea cu forța nu sunt metodele Sale.

Acum, dacă se putea face ceva folositor pentru aducerea redeșteptării și ploii, era o asumare a responsabilității pentru eșecul din 1888 și exprimarea clară a dispoziției de a descoperi și primi soluția lui Dumnezeu, care era legământul cel veșnic, părtașia de natură divină, Nunta.

Dar S.S.Davis și echipa lui nu știau nimic despre toate acestea, și nici nu-i interesau. Au crezut că scurtătura penticostală ar putea da roade, și au trecut la acțiune.

S.S.Davis intrase de curând în contact cu un grup de penticostali, și era fascinat de „puterea” care anima întâlnirile lor. El spunea unui coleg pastor: „Frate Dunn, ei au spiritul; noi avem adevărul; dacă am avea și noi spiritul așa cum îl au ei, am putea face isprăvi mari.”

Tragedia era că nici *ei* nu aveau „spiritul,” nici *noi* nu aveam „adevărul,” și asta a dus la Erezia Holy Flesh, în loc să ducă la redeșteptare și reformă.

Când un popor are Adevărul, atunci are și Spiritul. Nu se poate una fără alta, iar timpul a dovedit-o din plin. În 1898, poporul nostru se întorcea, „unul câte unul,” de la ușa Sfintei Sfințelor către tronul din Sfânta, de pe care diavolul deghizat în Hristos predica îndreptățirea prin credință. Un adevăr, fără discuție, dar al cărui timp trecuse. El sufla peste închinătorii lui o „influență nesfântă,” manifestată prin multă „lumină și putere,” acea *putere* după care erau fascinați tinerii noștri frați din echipa de redeșteptare. Și au primit-o, după cum s-a văzut foarte bine.

A doua greșală majoră, derivată din prima, a fost o temelie doctrinală falsă. Toată teologia lor despre „experiența grădinii” și „trupul sfânt” se sprijinea pe o foarte greșită înțelegere a naturii umane a lui Hristos. Ei spuneau că Hristos a avut un trup sfânt, ca acela al lui Adam înainte de cădere, și că acesta a fost secretul biruinței Lui totale asupra păcatului.

Cum biruiesc păcătoșii, cum obțin ei trupul fără păcat al lui Hristos? Prin „leșinul sfânt,” adică printr-o experiență extatică, declanșată de o puternică excitare emoțională, semn că Duhul Sfânt s-a pogorât peste ei. Astfel primeau trupul sfânt și intrau în numărul celor 144.000 de nemuritori ai zilelor din urmă.

Peste tot pe unde mergea echipa de redeșteptare cu această teologie a naturii lui Hristos, „puterea” îi însoțea, făcând să vibreze adunările de tabără, convertind pe păcătoși și botezând pe membrii bisericii cu botezul duhului. Nu știau de ce duh sunt însuflețiți. Dar erau sinceri. Doreau cu ardoare redeșteptarea și reforma, puterea duhului și biruința asupra păcatului, trupul sfânt.

A treia greșală majoră a fost aceea că liderii Conferinței Indiana nu au fost capabili să ofere suport teologic adecvat tinerilor evangheliști ai Conferinței. Era datoria lor să țină pasul cu lumina, să afle poziția corectă asupra naturii umane a lui Hristos predicată de mesagerii lui Dumnezeu, mai ales că ea fusese pe larg dezbătută după Minneapolis. *Review and Herald* publicase recent poziția sorei White asupra acestui subiect, exprimată fără ambiguități. Oamenii din biserică scriau sorei White, uimiți de poziția Waggoner-Jones că natura umană a lui Hristos a fost aceea a omului căzut, păcătos. Ei spuneau că nu poate fi așa, deoarece, dacă El ar fi avut natura noastră umană, nu ar fi rezistat ispitelor. Ea le răspundea:

„Dacă nu ar fi avut natura omului, El nu ar fi putut fi exemplul nostru. Dacă nu ar fi fost părtaș naturii omenești, El nu ar fi putut fi ispitit așa cum este omul. Dacă nu ar fi fost posibil să cedeze ispitei, El nu ar fi putut să fie ajutorul nostru. A fost o realitate solemnă faptul că Hristos a venit să ducă bătăliile în locul omului. Ispitirea și biruința Lui spun că umanitatea trebuie să copieze modelul; omul trebuie să devină părtaș de natură divină. Oamenii pot avea o putere de a rezista răului, o putere pe care nici moartea, nici iadul nu o pot stăpâni; o putere care îi va așeza în locul în care ei vor birui așa cum a biruit Hristos” (1 SM 408-409).

Președintele Conferinței Indiana, fratele Robert Donnell, trebuia să știe despre ce este vorba aici, ca să poată fi de ajutor echipei de redeșteptare. Dar el și Comitetul Conferinței nu aveau nicio idee despre lucrurile profunde pe lângă care biserica

trecuse la Minneapolis, și de aceea temeliile lor doctrinale erau atât de șubrede, în ciuda declarațiilor pompoase că „avem tot adevărul.”

În primele faze ale ereziei Holy Flesh, fratele Donnell a fost ferm împotriva modului în care se desfășurau adunările de redeșteptare conduse de Davis și echipa lui. Dar din câmp veneau vești bune, iar *Review* publicase o notă triumfalistă a lui Davis, care suna așa:

„Evansville, Elnora, Salem, Linton, Farmersburg, Terre Haute, Boggstown - La întâi decembrie, în compania fraților Joseph Crary și soția, John Hickey și soția, am început lucrarea în comunități. De obicei, am găsit comunitățile într-o stare de răceală, apostazie, și în multe locuri divizate și învrăjbite de vrăjmașul; dar ei erau nemulțumiți de starea lor, și doreau o experiență mai bună. Domnul a pus asupra inimii mele dorința de a predica solia laodiceană. El a dat putere cuvântului, și nu am mai văzut niciodată o asemenea manifestare a puterii lui Dumnezeu spre pocăință așa cum am putut să văd în locurile menționate mai sus. Peste tot strigăte de biruință făceau să răsunе biserica. Unitate perfectă și dragoste domneau. Au fost adăugate bisericii 67 de persoane. Slavă Domnului pentru bunătatea Lui față de copiii oamenilor!” (RH, 10 apr 1900).

Declarația aceasta din *Review* suna frumos, pentru cine nu știa ce este în spatele ei. De aceea fratele Davis și echipa lui de redeșteptare au fost invitați la adunarea pastorală ținută la Indianapolis, să prezinte programul lor de redeșteptare. A fost mai mult un spectacol, care a produs discuții și neînțelegeri între frații pastori, excitarea emoțională și pozițiile teologice cu privire la sfințire - plus tot cercul harismatic - ridicând unora grave semne de întrebare.

Chiar președintele Donnell a luat poziție public, declarându-se împotriva acestui gen de lucrare. După program, el a declarat în fața unora: „N-am să las banda unora ca Davis, Hickey și Crary să meargă prin Conferința asta să predice o astfel de doctrină.”

Dar Donnell nu știa cu ce putere are de-a face. A crezut că poate rezolva repede acest incident, trăgând o săpuneală zdravănă acestor tinerei în biroul lui. Dar la încheierea discuției, fratele Donnell a devenit liderul a ceea ce avea să fie numită mai târziu Erezia Holly Flesh. A ajuns atât de departe încât deseori când predica la aceste adunări de redeșteptare, mâinile întinse peste adunare îi înțepeneau, și povestea cum simte o putere curgând prin mâinile lui către oameni. Credeau că este „puterea cea mare a lui Dumnezeu” după care umblau desperați, fără să înțeleagă că aveau de-a face cu o putere din abis.

Astăzi poporul nostru se află în fața acelorași pericole. Nu știe nimic despre ceea ce s-a întâmplat cu adevărat la Minneapolis. Nu înțelege că Ploaia este în primul rând „un învățător al neprihănirii,” apoi luminează pentru înțelegerea scopului etern al lui Dumnezeu, o scriere a legii în inimă, și doar în final putere de a sta în picioare în fața ereziilor mortale ale zilelor din urmă; în niciun caz nu este senzaționalism, emoționalism și excitații nepotrivite. Ce să mai vorbim de „leșinuri sfinte,” „experiența grădinii” sau „trupuri sfinte.”

Privind la promotorii de astăzi ai redeșteptării și reformei, observăm că nici ei nu știu mai multe decât știa S.S.Davis despre cauzele lipsei de Ploaie. Sunt la fel de obsedați ca și el de „putere,” fără să înțeleagă că putere poate veni din abundență de pe tronul părăsit de Hristos. Fac un cerc de tot răsul la amvoanele marilor adunări de tineret, motivând pe oameni să trăiască „viața abundentă” și „biruința în Hristos,” doar ca să se descopere a doua zi că omul lui Dumnezeu și-a dat demisia din toate

funcțiile și cere iertare bisericii pentru „purtare nepotrivită.” Ce înseamnă aceasta, știe oricine.

Ei trimit „pe cei mici” (Ier 14:3) să „aducă apă,” adică să strige la Dumnezeu cu 16 milioane de voci pentru Ploaia Târzie. Dar „cei mici” strigă degeaba, și se întorc cu vasele goale, rușinați, deoarece Baal nu poate da Ploaia adevărată. Fântânile sunt sleite, și așa vor rămâne indiferent cât de mult, tare și fierbinte ne-am ruga. Câtă vreme dorim „puterea” pentru a evangheliza lumea, dar respingem „strigarea de la miezul nopții,” aceea care trebuie să trezească fecioarele adormite, nu vom vedea strop de ploaie.

Pe acest drum, nu este departe ziua când vom apela fără niciun fel de discernământ la „spiritul” și „puterea” pe care reformatorii noștri de acum un secol le-au descoperit în ograda pentecostală. Iar acel spirit este și dispus, și capabil să ne dea câtă „lumină” și „putere” suntem noi capabili să ducem în spate. De un secol strigăm „Tată, dă-ne spiritul tău!” în fața unui tron părăsit de Hristos.

Curând o să-l primim în toată plinătatea lui, jurând cu mâna pe Biblie că „aceasta este puterea cea mare a lui Dumnezeu.”

Și nu va fi, așa cum nu a fost nici în marea apostazie de la începutul secolului 20.

***